

saar udførligt — jeg seer at Tiden er langt fremrykket, og jeg skal derfor slutte.

Chr. Rimestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Chr. Rimestad: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at jeg er bleven noget misforstaaet af det ærede Medlem, som nu havde Ordet. Det var ikke min Mening at ville paa-
staae, at en Embedsmand i intet andet Tilfælde end de, hvori Straffeloven sætter Embedsfortabelse som Straf, skulde kunne miste noget af sin Pension, eller at han i ethvert andet Tilfælde skulde tillægges den sædvanlige Pension. Jeg troer, jeg netop lod skinnem, at dette ikke var min Mening. Min Mening var kun den, at medens Regjeringen ganske vist ogsaa paa Grund af Misligheder, der vare af en ringere Bessaffenhed end saadanne, der efter Straffeloven medføre Embedsfortabelse, skulde have Ret til at bringe den paagjældende Paragraph i Pensionsloven til Anvendelse, skulde det dog staae den Vedkommende raabent i alfald, forsaavidt der ikke allerede forelaa en Afgjørelse af Domstolene, at fordrø at faae en Kjendelse af Domstolene, deels for, hvorvidt de Facta, som ere lagte ham tillast, virkelig ere begaaede, og deels for, hvorvidt disse Facta ere af den Bessaffenhed, at de overhovedet taget kunde svække hans almindelige borgerlige Anseelse. Videre var det ikke min Mening at gaae, og det er Noget, som ogsaa godt kan finde Sted. Der er ikke nogen processuel Vanskelighed forbundet dermed, idet Sagen vil stille sig saaledes, at Vedkommende, naar Regjeringen nægter ham Pension, anlægger Sag mod Regjeringen, hvorefter denne fremsætter den Indsigelse, at han har gjort sig skyldig i en saadan Mislighed, og saa overlader Sagens videre Afgjørelse til Domstolene, der vilde frifinde Regjeringen, naar de antog de to nævnte Punkter beviste. Videre gaaer jeg ikke, men jeg maa bestemt hævde, at det, naar man gaaer videre og fuldstændig overlader det til Regjeringen eller den lovgivende Magt, hvad jeg her betragter væsentlig

som det Samme, at erklære, at en Embedsmand har begaaet Misligheder, uden at det er muligt for ham at faae dette underkastet den almindelige Prøvelse, er en stor Uretfærdighed.

Finantsministeren: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fænger) har fuldkommen Ret, naar han sagde, at een af de Grunde, hvorfor jeg ifjor sluttede mig til hans System, var Hensynet til Pensionsbyrden. Grunden til, at jeg ikke iaar har gjort det, har det ærede Medlem ganske vist ogsaa seet, men han har ikke lagt den Betydning i den, som jeg for mit Vedkommende vil have lagt i den. Den stikker for det Første i, at jeg ikke med det ærede Medlem kan dele den Betragtning, hvorfra han gaaer ud, nemlig at Embedsmændenes Lønninger i det Hele taget ere saaledes, at de kunne taale et endog temmelig betydeligt Afdrag. Det ærede Medlem vil erindre, at jeg ifjor stillede det som en Betingelse for at gaae ind paa Forslaget, at Lønningerne bleve vedtagne omfrent i det Maal, som af Regjeringen var foreslaaet. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at han gjorde sit Bedste for at søge at fyldstgjøre mig med Hensyn til de Procenters Størrelse, som jeg troede at kunne gaae ind paa, men han vil vistnok ligesaa godt som jeg vide, at det ikke er lykkedes. Der blev tværtimod en ikke saa ganske liden Forskjel tilbage, og det ærede Medlem vil maaskee navnlig ogsaa erindre, at man her tilintetgjorde min Stilling, der var den, at jeg vilde see, hvilke Lønninger man overhovedet vilde give Embedsmændene, forinden jeg indlod mig paa det omhandlede Princip. Denne For-
dring blev saa at sige skudt aldeles tilside, idet man strøg den Slutningsparagraph, som jeg havde foreslaaet, for ved Hjælp af den at kunne oppebte Tiden, da jeg kunde see, hvilke Lønninger man vilde tilstaae. Det kan heller ikke nægtes, at der i de foreløbige Erklæringer, som bleve afgivne af Udvalget, fandtes ikke saa saa Forsøg paa at nedsætte Gagerne temmelig betydeligt ligeoverfor det, som af Regjeringen var foreslaaet. Jeg er fremdeles af den Formening, at man i denne Henseende lettere gaaer Embedsmænd-